

pärrast suud lülutan? Kohus wötslo sind lässile,
siis ohhelik faela ja wölla!-

Reinowadde mōtles: Olleksin parremine loo
jänud; kudda siit peasen? Sago, mis saab: eht
leian mōrra pöhjas ausu, kust läbbi peasen. Kat-
sume õnne! Siis ütles ta suuningale:

"Wäggew suuningas, förgetsohki würst! Kui teie
käsk mind surma mōistab, siis ollen surma wäärt.
Agga, armoline issand! andke mulle nattoke aega
asja ärraselletada. Waenlaête walle feel on teid
peinud, muido olleksite asja läbbi orwates parremat
otsust leidnud. Teie wötsite enne mitteförd miño
sõna ja nõuu kuulda, kuulge ka täna miño juttu.
Kes tohhib teie armo ja miño wahhele oma niña
piista? Reimad tullewad faetwama, kui mind laangel
teadwad; vange neid miñuga suud ju wästo! —
Pärrast wörite tohhut mōista, kudda tahbate. Arwast
seisin teie meles, kui teie ello ja õnne pärrast mōda
maad ümber käisin. Kuis olleksin julgend teie fotta
astuda, kui mul middagi sūud inge teadatal olleks
olnud? Seal olleksin ma pakko puggenub. Mai
kas Ma ilma fuld ja warra mind kindlast mōisast
seie olleks jõudnud peita? Nul ei olnud mingi
efsiust, sellepärrast tullin futsumata seie. Täddi-
peeg Martiin läks miño ajjemel Kurresare, selle-
pärrast wöisün teie ette astuda. — Mai piisote silma-
teender foddojänes miño peale luiskanud? Ustugo
mehhike seie, sun ma seisan! Agga ölpSAM selja
tagga räfida, kui silma ees! Enne läbbikulamist

ei tohhita kohhut mōista. Möllemad sawivalad kels-
mid — warres ja foddojänes — on miño käest
mōnda hääd sanud. Tonaeile omniiko astus foddo-
jänes lahkelt terretades meie ukse ette, olli wässinud
ja pallus nattoke sūa. Pallusin tedda tappa astuda
ja meiega surust wöötta. Perrenaine töi leiba ja
marju lauale, meil olli paastopääw. Kui wöteras
kõhtu tätnud, astus miño norem poeokene laua-
jure ja käppas ühhe üllejänud leiva forokese laualt.
Söbber foddojänes andis poisikesele körwa lopsu, et
werri suust ja niñast välja purtsas. Seal sassis
miño wañem peeg äbbemata wöera tuttist finni ja
rapputas mehhifese kassokat. Miña ruttasin taples-
jaid lahbutamia, karristasin peega, miks ta wöera
kassale olli läinud, ja sellega olli assi otsas. Leidis
foddojänes riust kahju: leppigo sellega; ta olleks
enam malka sanud, kui miña appi ei olleks läinud.
Se on mulle nüüd tänuks, et kaebama tulleb. —
Warrelse luggu sündis nõnda. Tema tulli ohkides
miño jure, räkis: kudda naine sure ablusega küska
sües lu kuhko olli ajjanud ja selle fätte löppenud.
Kus se õnnetus juhtunud? jäi mulle teadmata.
Ehk tappis rieldes isse oma naise ja püab sūud nüüd
teiste peale tunnistada. Warrelse tiwad uslatawad
förgemale kui miño üppamine, kudda olleksin ma
Terrawnoska fätte wöinud sada?

Tahhab sedbagi miño peale sūud tunnistada,
se ostugo ette ja tehko tunnisimeeste su läbbi asja
töefs, kudda kohto seadus. Kellel tunniõmehhi ei